

РЕШЕНИЕ

№ 4774

гр. София, 14.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 29.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **4017** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 38, ал. 7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по подадена жалба от министъра на вътрешните работи, чрез гл. юрисконсулт Т., срещу решение № ППН-01-731/20 г. от 24.03.2023 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, с което жалба от Т. В. Т., с рег. № ППН-01-731/19.10.2020 г., срещу министъра на вътрешните работи е обявена за основателна и на министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни, на основание чл. 58, §2, б. „г“ от Регламент (ЕС) 2016/679, е разпоредено да съобрази операциите по обработване на лични данни с разпоредбите на регламента, като въведе система за контрол при въвеждане на лични данни в системите за съвпадение между три имена и ЕГН, както и на основание чл. 58, § 2, б. „и“ от Регламент (ЕС) 2016/679, във връзка с чл. 83, § 5, б. „а“ от същия, му е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лв. за нарушения на чл. 5, § 1, б. „а“ и б. „б“ и на чл. 6, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, при противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Посочва, че не е налице злоупотреба с лични данни на Т. В. Т., а е допусната техническа грешка, която е своевременно отстранена, за което Т. е уведомен преди КЗЛД да изиска становище от обработващия личните данни и да

уведоми администратора им за образуваното пред Комисията производство. В тази връзка твърди, че жалбоподателят не е имал правен интерес от подаване на жалбата нито към момента на конституиране на ответната страна – министъра на вътрешните работи, нито към датата на разглеждането ѝ, както в закрито, така и в открито заседание. Също така посочва, че в решението не са спазени принципите за определяне на административното наказание, разписани в чл. 83, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, като не са обсъдени изискуемите съгласно цитираната разпоредба елементи, а именно: естеството, тежестта на нарушението, формата на вина, действията, предприети от администратора или обработващия за смекчаване на последиците, степента на сътрудничество с надзорния орган. Не са посочени категориите лични данни, засегнати от нарушението, както и наличието на смекчаващи или утежняващи обстоятелства. Счита за неправилен извода на КЗЛД, че за нарушение от същия вид има влязло в сила решение на КЗЛД № ППН-1-722/20 от 27.07.2021 г., тъй като посоченото решение не касае мерки, налагани на администратора във връзка със същия предмет на обработване с оглед разпоредбата на чл. 83, § 2, б. „и“ от Регламент (ЕС) 2016/679. Твърди също и нарушение на принципа за пропорционалност, заложен в чл. 6 АПК, поради липса на мотиви относно налагането на повече от една корективна мярка на администратора на лични данни – както разпореждане, така и имуществена санкция. Оспорва качеството на годен субект на административно наказание по чл. 83 ЗАНН на администратора на лични данни. Моли за отмяна на оспореното решение. Претендира разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от юрк. С., която моли да се уважи жалбата по съображенията, изложени в нея.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни, не е представил становище с преписката, с която е изпратена жалбата.

В представени писмени бележки излага подробни съображения за неоснователността на жалбата. Излага доводи за липса на процесуални нарушения и съответствие на оспорения административен акт с материалния закон, както и съответствие с целта на закона.

В съдебно заседание се представлява от юрк. Н., която оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Т. В. Т., не взема становище по жалбата и не се представлява в съдебно заседание.

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Т. В. Т. е сезирал КЗЛД с жалба, рег. № ППН-01-731/19.10.2020 г., насочена срещу ОДМВР-С. З., в която отразил, че при подаване на документи за подмяна на личните си документи - лична карта и свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) от органи на МВР, е получил фиш серия Н номер 737278, съставен на дата 02.10.2019 г. от мл. полицейски инспектор Г. С. Д. при ОДМВР С. З.. Посочил в жалбата, че на посочената дата не е посещавал [населено място], в този период е бил във временна нетрудоспособност, не е управлявал товарен автомобил рег. [рег.номер на МПС] и не притежава такъв. Бил притеснен е от факта, че се е извършила

злоупотреба с личните му данни, като в последните десет години не е губил личната си карта и поискал от КЗЛД изясняване на факта кой и как е предоставил личните му данни (личната карта) на полицейския инспектор Д.. Посочил също така, че бил принуден да заплати фиш за нарушение, което не е извършил, тъй като без това плащане не е могъл да подаде документи за подмяна на лична карта и свидетелство за управление на МПС.

За извършване на проверка и изясняване на случая, КЗЛД е уведомила ОДМВР - С. З., като с писмо, изх. № ППН-01- 731#1/19.11.2020 г., е предоставила 7-дневен срок за становище.

С писмо № ППН-01-731 #3/03.12.2020 г. е поискано становище по жалбата и от администратора - министъра на вътрешните работи.

От ОДМВР-С. З. е взето становище, получено в КЗЛД с писмо, с рег. № ППН-01-731#2/26.11.2020 г., в което е посочено, че по депозираната жалба в ОДМВР-С. З. е извършена проверка и е установено, че при съставянето на фиш серия Номер Н 737278 от 02.10.2019 г., съставителят е допуснал грешка при изписване на ЕГН на нарушителя Д. М. Д., като вместо ЕГН на нарушителя ([ЕГН]), в акта е вписано друго ЕГН ([ЕГН]), което е на жалбоподателя (Т.). Впоследствие при въвеждане в системата АИС АНД служителят въвел фиша също е допуснал неточност, като не е обърнато внимание, че при въвеждането на единен граждански номер от фиша, генерираното в системата име (на жалбоподателя - Т. В. Т.) не отговаря на името на нарушителя от фиша (Д. М. Д.). Навел твърдения, че е допусната техническа грешка при вписване на индивидуализиращите данни за нарушителя. Посочил е, че след констатиране на грешката незабавно е отговорено на жалбоподателя с писмо с рег. № 122800-26698/23.10.2020 г. и той е уведомен за проверката, за допуснатата грешка, отстраняването ѝ, както и че не дължи заплащане на този фиш, и е необходимо да подаде в най-близкото поделение на МВР искане за възстановяване на сумата, която е заплатил. В заключение е посочил, че счита, че не е налице злоупотреба с личните данни на жалбоподателя - Т. В. Т., а е допусната техническа грешки при използване на ЕГН и впоследствие системата автоматично е генерирала име.

Министъра на вътрешните работи е взел също становище с рег. № ППН-01-731 #4/08.03.2021 г., в което са изложени мотиви, идентични с тези в становището на ОДМВР-С. З.. В заключение моли да се остави без уважение жалбата като неоснователна и недоказана.

На заседание, проведено на 19.10.2022 г., на КЗЛД, обективирано в протокол № 38, жалбата е приета за допустима, конституирани са страните по жалбата и е насрочено открито заседание, за което Т. В. Т. и министъра на вътрешните работи са редовно уведомени.

Жалбата от Т. е разгледана в едно открито заседание, обективирано в протокол № 2/25.01.2023 г., на което не са присъствали министъра на вътрешните работи и жалбоподателя. На това заседание е взето единодушно решение жалбата да бъде обявена за основателна, а на министъра на вътрешните работи: 1. да бъде наложено административно наказание - имуществена санкция на основание чл. 58, § 2, буква „и“ за нарушение на чл. 6, § 1 и чл. 5, § 1, букви „а“ и „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679, в размер на 2 000 лв., 2. на основание чл. 58, § 2, буква „г“ за нарушение на чл. 6, § 1 и чл. 5, § 1, букви „а“ и „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679, да му бъде разпоредено да въведе система за контрол при въвеждане на лични данни в системите за съвпадение между три имена и ЕГН, като е даден срок от 3 месеца за изпълнение на

разпореждането.

Преписката е приключила с постановяване на Решение № ППН-01-731/24.03.2023 г. на КЗЛД, с което: т. 1. жалбата е обявена за основателна, т. 2. на основание чл. 58, § 2, буква „г“ за нарушение на чл. 6, § 1 и чл. 5, § 1, букви „а“ и „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679, е разпоредено на министъра на вътрешните работи да съобрази операциите по обработване на лични данни с разпоредбите на регламента, като въведе система за контрол при въвеждане на личните данни в системите за съвпадение между три имена и ЕГН, т. 3. В допълнение към мярката по т. 2, на основание чл. 58, § 2, б. „и“ от Регламента, във вр. с чл. 83, § 5, б. „а“ от същия, за нарушение по чл. 5, § 1, б. „а“ и б. „б“ и на чл. 6, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, е наложено на министъра на вътрешните работи административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв. и с, т. 4. е даден срок указанията по т. 2 да се изпълни в тримесечен срок от влизане в сила на решението.

В мотивите на решението е прието, че фишът е съставен от служител на МВР на нарушителя Д. М. Д., но при записване на данните му във фиша, е допусната грешка при изписване на ЕГН на нарушителя в резултат, на което вместо ЕГН на нарушителя, е изписан ЕГН на жалбоподателя. Лицето, което е обработило фиша - служител на МВР, при въвеждане на данните от фиша (ЕГН) в системата АИС АНД, не е обърнало внимание, че генерираното име от системата Т. В. Т. не отговаря на името на нарушителя, записано във фиша - Д. М. Д. и подписан от нарушителя. Посочено е, че след констатиране на грешката е изпратено писмо до Т. В. Т., че е допусната техническа грешка и той не дължи заплащане на сумата, но това е станало след подаване на настоящата жалба. Във фиша не фигурират данни за свидетелството за правоуправление на водача на товарния автомобил, тъй като той се издава по образец, утвърден от ЗДВП, според който такива данни не се вписват. Посочено е, че администраторът на лични данни следва да обработва данните на физическите лица законосъобразно и добросъвестно, да събира данните за конкретни, точно определени и законни цели. Прието е, че въпреки допуснатата грешка не може да намери приложение нито една от хипотезите на член 6, § 1, б. „а“ - б. „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679, уреждащи основанията за законосъобразно обработване на лични данни и администраторът е допуснал нарушение освен на принципа за „законосъобразно“ обработване на лични данни и на принципите за „добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данни“ обработване, както и че при обработването данните трябва да се събират за конкретни и легитимни цели - принципа за „събиране за конкретни, изрично указани и легитимни цели“. В заключение е прието, че администраторът - министър на вътрешните работи, с действията си при съставянето фиша, който е връчен на нарушителя, е осъществил нарушение на член 6, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, регламентиращ основанията за законосъобразно обработване на лични данни на субект на данни, г-н Т., от администратор на лични данни, министъра на вътрешните работи, и на чл. 5, § 1, б. „а“ и б. „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679, касаещи принципите за обработване на лични данни на субект на данни от администратор на лични данни, а именно данните да се обработват „законосъобразно“, „добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данни“ и „събиране за конкретни, изрично указани и легитимни цели“. В случая министъра на вътрешните работи чрез свои служители е допуснал незаконосъобразна обработка на имената, ЕГН и адреса на жалбоподателя..

Решението е съобщено на жалбоподателя на 27.03.2023 г., видно от писмо изх. №

ППН-01-731/27.03.2023 г. на КЗЛД, върху което е положена резолюция на министъра на вътрешните работи на същата дата.

Жалбата е подадена чрез ответния орган на 10.04.2023 г.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение № ППН-01-731/24.03.2023 г. на КЗЛД, с което жалбата е обявена за основателна, на основание чл. 58, § 2, буква „г“ за нарушение на чл. 6, § 1 и чл. 5, § 1, букви „а“ и „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679, е разпоредено на министъра на вътрешните работи да съобрази операциите по обработване на лични данни с разпоредбите на регламента като въведе система за контрол при въвеждане на личните данни в системите за съвпадение между три имена и ЕГН, в допълнение към мярката по т. 2, на основание чл. 58, § 2, б. „и“ от Регламента, във вр. с чл. 83, § 5, б. „а“ от същия, за нарушение по чл. 5, § 1, б. „а“ и б. „б“ и на чл. 6, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, е наложено на министъра на вътрешните работи административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв. и е даден тримесечен срок от влизане в сила на решението, да се изпълнят указанията по т. 2.

Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта, тъй като жалбоподателя е адресат на процесното решение, поради което с акта са засегнати негови права и законни интереси. Жалбата е в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, за което са представени надлежни доказателства. Жалбата е насочена срещу годин за оспорване административен акт, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество е неоснователна.

По съответствие на заповедта с процесуалните правила:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 10 от ЗЗЛД. Съгласно цитираната разпоредба, КЗЛД изпълнява задачите по чл. 57 от Регламент (ЕС) 2016/679. В чл. 57, § 1, б. „е“ от Регламент /ЕС/ 2016/679 е посочено, че без да се засягат останалите задачи, определени с настоящия регламент, на своята територия всеки надзорен орган разглежда жалбите, подадени от субект на данни или от структура, организация или сдружение в съответствие с член 80, и разследва предмета на жалбата, доколкото това е целесъобразно, и информира жалбоподателя за напредъка и резултатите от разследването в разумен срок, особено

ако е необходимо по-нататъшно разследване или координиране с друг надзорен орган. В чл. 55 от Регламент /ЕС/ 2016/679 е посочено, че всеки надзорен орган е компетентен да изпълнява задачите и да упражнява правомощията, възложени му в съответствие с регламента, на територията на своята собствена държава членка. На територията на Р. България, надзорен орган по защита на личните данни е КЗЛД, съгласно чл. 10 от ЗЗЛД, както беше посочено, която с оспореното решение е упражнила своите правомощия по чл. 58, §2 от Регламент /ЕС/ 2016/679. Т.е., доколкото комисията е сезирана от жалбоподател за наличие на нарушение на ЗЗЛД, то в нейните правомощия е да се произнесе с решение, което подлежи на оспорване пред административния съд. В този смисъл, оспореното решение е постановено от компетентен орган, взето с единодушие от всички присъстващи. Заседанието, на което е взето решението, е проведено в присъствието на четирима членове, т.е. налице е необходимият кворум, а решението е взето единодушно от всички присъстващи.

Административният акт е издаден в изискуемата писмена форма и е обективиран като решение, съгласно изискването на закона. Решението съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактическите и правни основания за негово издаване. Волята на органа е обективирана в диспозитивната част, като решението съответства на изложените мотиви. Не се доказва наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Решението е издадено при липсата на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК и да обуславят отмяната му. Настоящият съдебен състав поддържа мнението, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Производството е започнало по подадена жалба, образувана е преписка, събрани са необходимите документи, извършен е анализ на постъпилата информация. След изясняване на жалбата от фактическа страна, КЗЛД, на свое заседание е взела решението си, като е издала и изричен писмен акт, в който е изложила съображенията си и крайното си решение.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при постановяване на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до неговата отмяна.

По съответствие на заповедта с материалния закон:

Настоящият съдебен състав намира, че решението е издадено в съответствие с материалния закон, поради следното. Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспореното решение обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти изложени като мотиви в акта и доколко същите изпълват състава на посоченото в решението правно основание за издаването му.

По делото безспорно се установява, че министъра на вътрешните работи е администратор на лични данни. Не е спорно между страните, че при съставянето на фиш серия Номер Н 737278 от 02.10.2019 г, съставителят е допуснал грешка при изписване на ЕГН на нарушителя Д. М. Д., като вместо ЕГН на нарушителя - [ЕГН], в акта е вписано друго ЕГН - [ЕГН], което е на жалбоподателя Т.. Впоследствие при въвеждане в системата АИС АНД, служителят въвел фиша също е допуснал

неточност, като не е обърнато внимание, че при въвеждането на единен граждански номер от фиша, генерираното в системата име на жалбоподателя - Т. В. Т., не отговаря на името на нарушителя от фиша - Д. М. Д.. Също така се установява, че Т. е узнал за обработването, когато е решил да подмени личните си документи - лична карта и СУМПС от органи на МВР и е получил фиш серия Н номер 737278, съставен на дата 02.10.2019 г. от мл. полицейски инспектор Г. С. Д. при ОДМВР С. З.. След което е заплатил посочената във фиша глоба. След констатиране на грешката от служител на МВР е изпратено писмо до Т. В. Т., че е допусната техническа грешка и той не дължи заплащане на сумата, но това е станало след подаване на жалбата до КЗЛД.

Съобразно разпоредбата на чл. 4, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 лични са данните за лицето, с които то безспорно може да бъде идентифицирано. Цитираната разпоредба казва, че „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице. Според чл. 4, ал. 2 от регламента, обработване на лични данни означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, поддредване или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

Обработването на лични данни е допустимо в конкретно посочени в чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 случаи, а именно: „а“ обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; „б“ обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; „в“ обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; „г“ обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; „д“ обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; „е“ обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

В процесния случай, КЗЛД е достигнала до правилен извод, че администраторът е допуснал нарушение освен на принципа за „законосъобразно“ обработване на лични данни и на принципите за „добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данни“ обработване, както и че при обработването данните трябва да се събират за конкретни и легитимни цели - принципа за „събиране за конкретни,

изрично указани и легитимни цели“. В чл. 5, ал. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 са заложили принципите, които са приети за нарушени в случая, като същите регламентират, че личните данни са: „а“ обработвани законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните („законосъобразност, добросъвестност и прозрачност“); „б“ събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват по-нататък по начин, несъвместим с тези цели; по-нататъшното обработване за целите на архивирането в обществен интерес, за научни или исторически изследвания или за статистически цели не се счита, съгласно чл. 89, ал. 1, за несъвместимо с първоначалните цели („ограничение на целите“); „в“ подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват („свеждане на данните до минимум“).

Правилно е прието от КЗЛД, че личните данни на физическото лице сезирало КЗЛД, са обработени по смисъла на чл. 4, ал. 2 от Регламента, и субекта на данни е разбрал за обработването, когато е подавал документи за подновяване на документите си за самоличност и СУМПС, от което следва обосноваван извод, че обработването не е добросъвестно и прозрачно. Целта на обработването на личните данни на жалбоподателя също не е била налице по отношение на неговите данни, поради което не е спазен и принципа, че данните са събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели. Т.е. обработването на лични данни е станало в хипотезите касаещи принципите за обработване на лични данни на субект на данни от администратор на лични данни, а именно данните да се обработват „законосъобразно“, „добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данни“ и „събиране за конкретни, изрично указани и легитимни цели“.

Действително личните данни на Т. са обработени от администратора на лични данни в нарушение на чл. 5, ал.1, б. „а“ и б. „б“ и на чл. 6, ал. 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679. С действията си при съставянето фиша, който е връчен на нарушителя, конкретно при изписване на ЕГН на друго лице - Т., а не това нарушителя - на лицето Д., на което е съставен и връчен фиша, администраторът на лични данни, в лицето на служителят на МВР, като част от структурата му и от негово име, обработващ данните и въвеждащ ги в АИС АНД, е допуснал грешка, като при въвеждане на данните от фиша - ЕГН в системата не е отчетено, че генерираното име и адрес на Т. В. Т. от системата, не отговаря на името на нарушителя, записано в подписания и връчен фиш, както и на адреса на нарушителя - Д. М. Д.. По този начин, служителят при ответника е нарушил тези принципи. Субектът на данни е разбрал за обработването, когато е подавал искане за подновяване на документите си за самоличност и СУМПС, т.е. обработването не е добросъвестно и прозрачно. Цел на обработването на личните данни на жалбоподателя също не е била налице по отношение на неговите данни, поради което не е спазен и принципа, че данните са събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели. В тази връзка следва да се приемат за неоснователни наведените в жалбата доводи, че се касае за допуснатата техническа грешка, а не за злоупотреба с лични данни. Именно с цел избягване допускането на технически грешки при операциите по обработване на лични данни, с каквито в голям обем се съдържат в информационните масиви на МВР, следва да е налице система за контрол при въвеждането и обработката им в цялост.

От изложеното може да се направи обосноваван извод, че административният орган законосъобразно е приел, че с описаните действия, жалбоподателят е допуснал нарушение на основни принципи при обработването на личните данни, установени в

чл. 5, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ и на чл. 6, ал. 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679.

Комисията разполага с оперативна самостоятелност и в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл. 58, ал. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 да упражни. Тези правомощия, без това по б. "и", имат характера на принудителни административни мерки (ПАМ), чиято цел е да предотвратят или да преустановят извършването на нарушение, като по този начин се постигне целеното поведение в областта на защитата на личните данни. Предвидените в б. "и" на чл. 58, § 2 "глоба" или "имуществена санкция", имат санкционен характер и се прилага в допълнение. При определяне на корективната мярка следва да бъде съобразена целта, която се преследва с налагането ѝ и дали с изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице – субект на данни, както и на обществения интерес.

Наложена санкция е законосъобразна, доколкото разпоредбата на чл. 83, ал. 5, б. „а“ от Регламент (ЕС) 2016/679 е санкционна именно за нарушаване на основните принципи на чл. 5 и 6 от регламента. Правилно е наложена „имуществена санкция, а не „глоба“, тъй като министърът на вътрешните работи не е физическо лице, а е централен едноличен орган на изпълнителната власт със специална компетентност и като администратор на лични данни, следва да носи административно-наказателна отговорност „имуществена санкция“ по реда на чл. 83, ал. 1 от ЗАНН. Размерът на тази санкция е в минимален размер спрямо предвидения в регламента максимум. Решението съдържа точни и ясни мотиви за направения избор на най-ефективна, целесъобразна и съответна на принципа на пропорционалност мярка за констатираното нарушение. Изложени са съображения от органа, свързани с тежестта на извършеното нарушение и настъпилите вредни последици.

От доказателствата по делото се установява, че нарушението е преустановено към момента на взимане на процесното решение от КЗЛД, като правилно на основание чл. 58, § 2, б. „г“ от Регламент (ЕС) 2016/679, е отправено разпореждане до администратора на лични данни, тъй като тази мярка е пропорционална и целта и е да не се допускат занаяпред същите нарушения. Посочени са данни за извършено друго подобно нарушение от същия вид, установено с влязло в сила решение на КЗЛД № ППН-01-722/27.07.2021 г.

Следователно, не е налице твърдяната от жалбоподателя незаконосъобразност. В хода на настоящото производство не се установиха други нарушения на административнопроизводствените правила, които да представляват самостоятелно основание за отмяна на оспореното решение.

Въз основа на изложеното и като провери законосъобразността на оспорения акт по реда на чл. 168 от АПК, съдът приема, че същият е законосъобразен, като издаден в съответствие с процесуалните правила и материалноправните разпоредби. А жалбата като неоснователна, да се отхвърли.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя разноски не се дължат.

Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Предвид изхода на делото, такива му се дължат. При определяне размера на разноските, съдът съобрази разпоредбите на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от Закона за правната

помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника - юриконсулт при разглеждане на делото, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 100,00 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 59 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата от министъра на вътрешните работи, срещу решение № ППН-01-731/20 г. от 24.03.2023 г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи, **ДА ЗАПЛАТИ** на Комисия за защита на личните данни сумата от 100,00 лв. направени по делото разноски за юриконсулско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: